

(Kort bemærkning).

Lars Barfoed (KF):

Jeg forstår, at fædreens muligheder for og incitament til at tage orlov ligger hr. Ole Sohn stærkt på sinde. Jeg er sådan set enig i målsætningen, at det ville være lykkeligt, om flere fædre deltog i at tage orlov sammen med deres børn.

Så vil jeg spørge, om hr. Ole Sohn ikke er enig i, at det formentlig hænger en del sammen med det rent økonomiske incitament, og at dette lovforslag, i og med at det i modsætning til børnepasningsorloven, som det afløser, giver mulighed for fulde dagpenge under orlovsperioden, indeholder et væsentligt bedre incitament for fædrene.

Har jeg så yderligere ret i min formodning om, at hr. Ole Sohns tanker om yderligere incitament indebærer, at en del af orlovsperioden skal være indrettet således, at hvis familien vælger, at det er moderen, der skal tage den del af orloven, og ikke faderen, bliver konsekvensen, at så kan de slet ikke få den orlov, dvs. en mindsket valgfrihed for familierne?

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jo, jeg er meget opmærksom på, at vi i det her samfund ikke har lige løn, og at al statistik viser, at mændene har en højere løn. Derfor har hr. Lars Barfoed selvfølgelig ulige ret i, at jo lavere en ydelse, man giver, jo større sandsynlighed er der for, at kvinden gør brug af det for ikke at få et for stort indtægstab. Så det kan jeg fuldt ud bekræfte.

Det er også derfor, SF foreslår, at børnepasningsydelsens takst skal hæves til de fulde dagpenge, sådan at man netop minimerer det, at det er kvinden, der af økonomiske grunde tvinges til at tage hele barselorloven. Det, vi foreslår, er, at man forlænger barselperioden for kvinden, at man giver mulighed for at forlænge den i fællesskab, og at man giver mulighed for at forlænge den for mændene, altså man giver både mand og kvinde tilbud hver for sig og sammen.

Set med SF's øjne er det udelukkende et spørgsmål om at ville give nogle bedre vilkår for børnefamilierne, også for mændene.

Kl. 19.40

Anders Samuelsen (RV):

Jeg takker for muligheden for lige at komme op og påpege, hvorfor Det Radikale Venstre ikke kan støtte forslaget i dets nuværende form.

Historisk, vil jeg godt indlede med at sige, bliver det jo interessant. Det bliver interessant for historikere at grave i, hvordan vi kom i den situation, at der pludselig var et flertal for at forlænge barselorloven.

Det er i sig selv en meget, meget interessant historie at grave sig ned i og se, hvordan en enkelt journalist på Politiken, som formåede at læse nogle centrale sider af en bog skrevet af eller om statsministeren, hvor statsministeren åbner for, at man på sigt skal arbejde for en længere barselorlov, fik bragt det på forsiden af Politiken, og vupti havde vi en ekstraudgift på 1,3 mia. kr. til fællesskabet.

Det er i sig selv meget interessant, at det kan være så dyrt at føre valgkamp, men det kan det altså. Det kan være, det var det, der var meningen med sloganet »Tid til forandring«. Forandringen gik ud på, at de borgerlige partier skulle skifte holdning og flytte sig fra den alliance, der vel i et eller andet omfang har været mellem den tidligere regering og VK-partierne om at modstå presset for at øge de offentlige udgifter og dræne arbejdsmarkedet yderligere i forbindelse med, at man forlænger barselorloven. Ikke fordi man ikke delte synspunktet fra S og R om at udvide, hvis det kunne lade sig gøre, hvis der var råd til det, men det var der bare ikke. Sådan så det ud, sådan ser det ikke ud længere. Nu er der i hvert fald enighed om, at den skal forlænges. Spørgsmålet er, om der også kan blive enighed om hvordan, og hvordan vi skal finansiere det.

Der er et par punkter, som vi simpelt hen mangler i den form, som forslaget ligger i nu, som gør, at vi ikke kan støtte det i den foreliggende form, men vi vil selvfølgelig meget gerne inddrages i nogle drøftelser om, hvordan man så kan forbedre det foreliggende forslag.

For det første synes vi, at forslaget fokuserer for lidt på kønsaspektet. Vi mener ikke, at ligestillingsperspektivet bliver behandlet tilstrækkeligt. Vi har hørt mange gange, at forslagsstillerne hævder, at hvis man forbeholder et par uger ekstra til manden, betyder det manglende valgfrihed. Man kunne også vælge at sige, at vi udvider den del, som forældrene har tilfælles, som de fælles kan vælge imellem, og så oven i hatten lægger vi så et par uger ekstra og forbeholder dem manden. Så er det sådan set stadig væk valgfrit, om folk vil bruge dem eller ej. Det må sådan set være op til den enkelte familie. Men netop det at forbeholde noget til manden har været vigtigt for Det Radikale Venstre, og det er ikke kommet med.